wägga raskeks, ja temma pallus Jummalat, et Ta piddi ta eest seisma, ja tedda aitma, omma mehhega läbbi sawad; ja pango Jummal temma peäle, mis tahhes; temma lubbas keik tännoga wasto wõtta Ta käest, ja hea melega kanda, ja olgo ka waesus ja kibbe hädda. Aega mõda olli mees kül nattoke pehmem ta wasto, agga ep olnud sest asja. Siis äppardas Jummal nende wilja ärra, ja neile tulli kitsas kätte. Mehhel olli se wägga raske. Agga naene jäi rahhule. Ühhel päwal ütles temma mehhe wasto: Se kiusatus on Jummalast. Nüüd, et meil hädda ja nappus kä, ja et ep olle paljo teggemist, on mul hargipäwal aega kül, ömbleda, woin siis pühhapäwa keelmata nüüd piddada. Mees nüüd hakkas mõtlema, ja omma õnnistust noudma. Ja Jummala õnnistaminne tulli neile jälle, ja Temma andis neile ta, keikist kül.

Oh kui mõnnus assi woiks abbiello kül olla, hinged Jesussega ühhendada, kedda Jummal ühte pannud. Agga paljo need kül on, kes sawad kaebada, et abbiello neile hukkatusse teeks on sanud, ja aina nende enese süüst. Oh, peaksid ommeti keik abbiello rahwas mõtlema, et Jummal neid ühte on pannud, et nemmad teine teisega taewa teed peawad käima; et teine ei keelgo teist. Sest hirmus asst saab se ollema, kui abbiello rahwast, Jummala kohto ees, wahhest teine teisest lahhutakse, ja üks saab taewa, agga teine jälle põrgo sadetud. Agga se, kedda Jesus on ärratand, olgo mees ehk naene; temma wõtko sepärrast sedda head teed julgeste käia, ja jägo kül teine taast mahha. Küllab Issand isse nou kül leiab, tedda keige eest warjule hoida, mis tedda woib keelda, küi ta Temma armastusse sisse agga jääb.